

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ ๆ ในปัจจุบันนั้น จำนวนไม่น้อยเป็นการกระทำของกลุ่มเด็กวัยรุ่น เพราะความต้องการที่จะเป็นอิสระ เมื่อถูกเข้มงวดกวดขันก็จะแข็งข้อ ไม่ยอมอยู่ในกฎเกณฑ์ของบิดามารดา ครูอาจารย์ และผู้ปกครอง ประกอบกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่เอื้ออำนวย ทำให้บิดามารดาต้องช่วยกันออกไปทำงานนอกบ้าน ทอดทิ้งให้เด็กอยู่ตามลำพัง หรืออยู่กับคนใช้ซึ่งขาดความรับผิดชอบ ทำให้เด็กหัวเหว่ ขาดความอบอุ่นเท่าที่ควร (สุชา จันทร์อม, 2533, หน้า 107) และจากการศึกษาสภาพต่าง ๆ ภายในครอบครัว พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ได้แก่ (สรจักร ศิริบริรักษ์, 2541, หน้า 233-234)

1. การขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่จะมีสภาวะความสับสนทางจิตใจ เพราะขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว เด็กถูกทอดทิ้งให้โดดเดี่ยว ไม่ได้รับการเอาใจใส่และควบคุม ทำให้เด็กมีการพัฒนาบุคลิกภาพไปในทางลบได้หลายประการ เช่น โตเป็นผู้ใหญ่ที่มีจิตใจแข็งกระด้าง ชอบกระทำความผิด หรืออาจกลายเป็นคนเจ็บขี้มึงเก็บตัว มองโลกในแง่ร้ายต่อต้านสังคม หรืออาจเชื่อคนง่าย เพราะต้องการความรักจากคนรอบข้าง โอกาสกระทำความผิดจึงมีมาก

2. ความรักใคร่กลมเกลียวของบิดามารดา มีผลต่อสุขภาพจิตของเด็กเป็นอย่างมากอีกประการหนึ่ง เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาขาดความรักใคร่กลมเกลียว มีการทะเลาะวิวาทกันอยู่เป็นประจำ เกรงกันด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย ตบตีกันอยู่เสมอ และใช้ลูกเป็นที่ระบายอารมณ์ จะมีผลทำให้เด็กเติบโตขึ้นกลายเป็นคนก้าวร้าว เพราะรับแต่สิ่งไม่ดีจากพ่อแม่ เด็กจะไม่มีความรักใคร่ผูกพันในครอบครัว ไม่ชอบอยู่บ้าน ไม่ชอบเล่าเรียน ชอบหนีโรงเรียน เข้าหาอบายมุขต่าง ๆ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกลายเป็นเด็กก้าวร้าว เกร เป็นต้น

3. ในกรณีที่บิดามารดาแยกกันอยู่ อันเนื่องมาจากสาเหตุการหย่าร้าง ละทิ้ง หรือแยกกันอยู่
 เลข ๆ อันเป็นเหตุให้องค์ประกอบทางครอบครัวไม่สมบูรณ์ เด็กจะมีความรู้สึกว่าเหว่ ขาดความรัก
 ความอบอุ่น ขาดความสุข กลายเป็นเด็กมีปัญหา ซึมเศร้า ไม่ร่าเริง หาทาทางชดเชยให้กับสิ่งที่ตน
 ขาดหายไป ในทางที่ผิด และง่ายต่อการถูกชักจูงไปในทางที่ผิด

4. การอบรมเลี้ยงดู วิธีการอบรมเลี้ยงดูลูกที่ขาดความพอดี มีส่วนทำให้เด็กกระทำผิดได้
 เป็นต้นว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาเลี้ยงดูแบบเข้มงวดเกินไป หรืออยู่ใต้กฎเกณฑ์ระเบียบ
 วินัยตลอดเวลาจนไม่มีโอกาสเป็นตัวของตัวเอง ไม่สามารถทำอะไรตามที่ตนต้องการได้ หรือไม่มี
 โอกาสได้แสดงความคิดเห็นใด ๆ ทำให้เด็กเติบโตเป็นผู้ที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าตัดสินใจ
 ทำอะไรทั้งสิ้น เพราะกลัวความผิด กลัวการถูกลงโทษ กลายเป็นเด็กที่ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง อยู่ลำพัง
 ไม่ได้ เพราะไม่เคยทำอะไรด้วยตนเองมาก่อน ขณะที่เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาเลี้ยงดูด้วยการ
 ตามใจ หรือปกป้องมากเกินไปเนื่องจากเป็นลูกคนเดียว เป็นลูกคนเล็ก หรือมาจากครอบครัวที่มีฐานะ
 ร่ำรวย อยากได้อะไรหรืออยากทำอะไรก็ได้ดังใจแทบทุกอย่าง ขาดเหตุผล ทำให้เด็กได้ใจ เป็นเด็ก
 เอาแต่ใจตนเอง ไม่รู้ว่าสิ่งใดควรกระทำหรือไม่ควร เมื่อโตขึ้นเด็กเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะทำผิดง่าย
 เพราะขาดความอดทน

การที่ปัญหาการกระทำผิดของเด็กนับวันจะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ มิใช่เหตุเพราะว่าเด็กหรือเยาวชน
 กระทำผิดมีอัตราสูง หรือลักษณะการกระทำผิดร้ายแรงขึ้น แต่เนื่องจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือผิด
 ระเบียบ (Deviant Behavior) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเปลี่ยนแปลงของสังคม (Dynamic
 Process) ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และจะมีความเกี่ยวข้องกับความประพฤติกเล่ สภาพความเป็นอยู่ของ
 สังคม และลักษณะประจำตัวของผู้กระทำผิด หรืออีกนัยหนึ่งคือ องค์ประกอบทางสังคม และภาวะ
 ความเป็นอยู่ของสมาชิกในสังคมเปลี่ยนแปลงไป การพัฒนานุคลิกภาพ อุปนิสัย ความเชื่อ เหตุจูงใจ
 ต่าง ๆ ที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในชีวิตและความเจริญเติบโตทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นเหตุให้เด็ก
 กระทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับมีพฤติกรรมที่เป็นการขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และ
 ศีลธรรมอันดีของส่วนรวม ตัวอย่างเช่น เด็กเถร เร่ร่อน ขอดทาน หนีโรงเรียน แต่ที่รุนแรงที่สุดคือ
 การทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ การกระทำอนาจาร ข่มขืน กระทำชำเรา การกระทำผิดด้วยอาวุธปืน
 วัตถุระเบิด ซึ่งเป็นการละเมิดกฎหมายบ้านเมือง โดยอาจจะกระทำไปเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์
 หรืออาจจะปรับปรุงตนเองให้เข้ากับระบบของสังคม (สุชา จันทรเฒ, 2533, หน้า 3-4) จากที่กล่าวมา
 พบว่าลักษณะประจำตัว และการปรับตัวมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นเช่นกัน เพราะบุคลิกภาพ
 เป็นลักษณะประจำของแต่ละบุคคล จึงทำให้บุคคลมีลักษณะแตกต่างจากคนอื่น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ

ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกมา คนที่มีบุคลิกภาพดีจึงหมายถึง ผู้ที่มีลักษณะหลายลักษณะเป็นไปในทางที่ดี เช่น พุดจาสุภาพ แต่งกายเรียบร้อย อารมณ์ร่าเริง ฯลฯ ทำให้มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ดี ในทางตรงข้ามผู้ที่มีบุคลิกภาพไม่ดี หมายถึง ผู้ที่มีลักษณะหลายลักษณะเป็นไปในทางไม่ดี เช่น พุดจาหยาบคาย แต่งกายสกปรก อารมณ์เศร้าหมอง ฯลฯ ทำให้ไม่มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับคนอื่น หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นผู้ที่มีปัญหาในการปรับตัว (วีระ ไชยศรีสุข, 2533, หน้า 37)

วัยรุ่นเป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี (ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม, 2521, หน้า 3) เป็นวัยที่ประสบปัญหาและเผชิญวิกฤตการณ์ในการปรับตัวมากที่สุด เพราะเป็นวัยที่ชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และการสังคม จากการศึกษาปัญหาการปรับตัวของวัยรุ่นทั้งในประเทศไทยและสหรัฐอเมริกา ได้ข้อเท็จจริงตรงกัน กล่าวคือ วัยรุ่นที่เพิ่งแรกสู่อายุประมาณ 13-14 ปี มักไม่ประสบปัญหาร้ายแรงถึงขั้นล้มเหลวขนาดเป็นโรคจิตโรคประสาท หรือมีบุคลิกภาพแปรปรวน อันแสดงออกทางพฤติกรรมการปรับตัวแบบผิด ๆ และเบี่ยงเบนจากมาตรฐานอันดีงามของสังคม เช่น การก้าวร้าวและประพฤติดนเป็นอันธพาล การคิดสุรยาเมา หรือยาเสพติด และกามวิปริต ซึ่งล้วนแต่นำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมาย เช่น ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย วิ่งราว จี้ปล้น หรือข่มขืน เป็นต้น วิกฤตการณ์การปรับตัวดังกล่าวนี้ มักเกิดกับวัยรุ่นอายุเกิน 14 ปีขึ้นไปแทบทั้งสิ้น จากสถิติเด็กและเยาวชนไทยที่กระทำผิดในลักษณะต่าง ๆ เช่น ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกายหรือกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งถูกส่งตัวมายังสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ปรากฏว่าร้อยละ 80-90 มีอายุในข่ายที่เรียกว่าเยาวชนซึ่งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 หมายถึง บุคคลอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ส่วนผู้กระทำผิดที่ยังถือว่าเป็นเด็กคือ อายุต่ำกว่า 14 ปีบริบูรณ์ มีจำนวนน้อยมาก ทั้งนี้พบว่าใกล้เคียงกับข้อมูลจากการศึกษาปัญหาเด็กวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้ชี้ให้เห็นความล้มเหลวในการปรับตัวของวัยรุ่นจำนวนไม่น้อยในช่วงอายุ 15-19 ปี ซึ่งมีจำนวนสูงถึงประมาณร้อยละ 40 ปรับตัวไม่สำเร็จ และเกิดความผิดปกติทางจิต ถึงขั้นต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลโรคจิต ส่วนวัยรุ่นอายุ 10-14 ปีเข้าโรงพยาบาลโรคจิตน้อยมากเพียงประมาณร้อยละ 4 และมีวัยรุ่นจำนวนมากแต่ไม่ปรากฏตัวเลขที่แน่นอน ประสบความกลัดกลุ้มและทุกข์ใจ จนต้องหาทางออกต่าง ๆ เช่น ฆ่าตัวตาย หรือพยายามฆ่าตัวตาย ประสาทหลอน และกลายเป็นอาชญากรวัยรุ่น ประพฤติดนแบบลักเพศ หันเข้าหาสุรยาเมา และยาเสพติดประเภทต่าง ๆ หรือจับกลุ่มตั้งแก๊งค์และแยกตัวจากสังคม หันหลังให้ระเบียบและกฎเกณฑ์ของสังคมอย่างสิ้นเชิง (นิภา นิธยาน, 2530, หน้า 15-16) ซึ่งเราสามารถพบบุคลิกภาพที่ผิดปกตินี้พบได้ทั่วไปในสังคม เขาจะไม่มีอาการผิดปกติ หรือ

รู้สึกว่าการเองกำลังป่วย เพราะความผิดปกติของบุคลิกภาพจะฝังอยู่ในระดับจิตใต้สำนึก และจะแสดงออกเมื่อมีสถานการณ์และสิ่งเร้าที่เหมาะสม (โสภา ชูพิกุลชัย, 2525, หน้า 42)

การกระทำของเด็กและวัยรุ่นก่อให้เกิดความเสียหายและสูญเสียทรัพยากรในปีหนึ่ง ๆ อย่างมาก ทั้งในด้านทรัพย์สินเงินทอง ในด้านผลผลิตที่ต้องขาดไป ในด้านชีวิตร่างกายและความสุขของมนุษย์ งบประมาณของกรมตำรวจแต่ละปี ที่ต้องใช้จ่ายในการปราบปรามป้องกันผู้กระทำความผิด งบประมาณของศาลคดีเด็กและเยาวชน หรือของกรมราชทัณฑ์ ที่ต้องใช้จ่ายเป็นค่าเลี้ยงดูผู้กระทำความผิดที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ หรือถูกอบรม กักขังในสถานที่ต่าง ๆ นอกจากนี้ยังไม่สามารถจะประมาณได้ว่าในปีหนึ่ง ๆ ทรัพย์สินที่ถูกขโมย ถูกฉกชิงวิ่งราว อีกเป็นจำนวนเท่าใด มีประชากรกี่คนที่ได้รับความเดือดร้อน หรือต้องได้รับบาดเจ็บ พิการพิการ หรือเสียชีวิตให้กับผู้กระทำความผิดเหล่านั้น จะเห็นว่าสังคมต้องสูญเสียให้กับผู้กระทำความผิดไปมากมาย เพราะถ้าหากผู้กระทำความผิดทั้งหมดประพฤติดนเป็นพลเมืองดี ประกอบอาชีพโดยสุจริต หรือตั้งใจเล่าเรียนหนังสือ รายได้ส่วนรวมของสังคมก็เพิ่มขึ้น (สุชา จันทรเฒ, 2533, หน้า 144)

จากสภาพปัญหาและเหตุผลดังกล่าว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่วัยรุ่นควรได้รับการดูแลเอาใจใส่ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิด อันเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้กับสังคมและตนเอง ซึ่งการป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติมากกว่าที่จะใช้การกักขัง หรือการลงโทษในสถานคุมขัง (จรรยา สุวรรณทัต และดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2521, หน้า 70) ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงให้ความสนใจที่จะสร้างแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมสำหรับนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะปกติผู้ชายมักจะก้าวร้าวและเป็นอันตรายมากกว่าผู้หญิงรวมถึงการควบคุมการแสดงออกตามอารมณ์ได้น้อยกว่าผู้หญิงด้วย (แสงสุริย์ ลำอาศ์กุล, 2539, หน้า 259) และจากงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นที่ผ่านมา พบว่าผู้ชายมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม และมีความคงอยู่ของพฤติกรรมมากกว่าผู้หญิง เช่น อีลิส โลริแอน (Elis Lori Anne, 1999) ได้ศึกษาเรื่องเพศและสาเหตุของการมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมในวัยเด็ก โดยทดสอบความแตกต่างของเพศในการคงอยู่ของพฤติกรรมต่อต้านสังคม ผลการวิจัยพบว่า เด็กหญิงมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม พฤติกรรมต่อต้านสังคม และการตอบสนองต่อสถานการณ์ที่แสดงถึงการคงอยู่ของพฤติกรรมต่อต้านสังคมน้อยกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อบเคาสซิส มัวริสซา (Abecassis Maurissa, 1999) และคอร์เนโจ เจฟเฟอรี มาร์ติน (Comejo Jeffrey Martin, 1999) ที่พบว่าผู้ชายมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม สูบบุหรี่ ขาดเรียน ความภูมิใจในตนเอง การแยกตัวจากสังคม รวมไปถึงการมีความรู้สึกไม่ลงรอยกัน มากกว่าเด็กผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่ายังไม่มีผู้ใดสร้างแบบวัด

บุคลิกภาพในเรื่องดังกล่าว โดยการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมนี้ เพื่อให้ได้แบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม สำหรับนำไปใช้วัดบุคลิกภาพที่ผิดไปจากปกติของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อันจะเป็นประโยชน์ในการป้องกันแก้ไข และพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. สร้างแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมสำหรับนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตามแนวของแบบสำรวจบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ 2 (MMPI-2)
2. หาคุณภาพของแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม ในด้านความเที่ยงตรง อำนาจจำแนก และความเชื่อมั่น
3. สร้างเกณฑ์ปกติสำหรับตีความหมายของคะแนนที่ได้จากแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. ได้แบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมที่มีคุณภาพ สำหรับนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พร้อมวิธีการใช้
2. เป็นแนวทางให้ผู้ที่สนใจศึกษา หรือวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตคือ

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ และเยาวชนชายในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่
2. การสร้างแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม สร้างให้ครอบคลุมลักษณะบุคลิกภาพต่อต้านสังคมใน 4 ลักษณะ ดังนี้

- 2.1 อันธพาล รวมถึงการกระทำผิดของวัยรุ่น และการประพาดิเกร
- 2.2 ดิทยาเสพยัติด
- 2.3 เบี่ยงเบนทางเพศ
- 2.4 เข้าสังคมได้ยาก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม หมายถึง แบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม โดยอาศัยรูปแบบการสร้างของแบบสำรวจบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ 2 (MMPI-2)

2. บุคลิกภาพต่อต้านสังคม หมายถึง พฤติกรรมหรือความรู้สึที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบที่ติงามของสังคม มีผลให้เกิดความเสียหายต่อร่างกาย และ/หรือ จิตใจของบุคคลอื่น และอาจจะย้อนกลับมาให้โทษตัวเองด้วย ซึ่งมี 4 ลักษณะ คือ

2.1 อันธพาล รวมถึงการกระทำผิดของวัยรุ่น และการประพาดิเกร หมายถึง การแสดงออกของบุคคลในลักษณะดังต่อไปนี้

- 2.1.1 หนูหันพลันแล่นทำอะไรขาดการยั้งคิดและขาดเหตุผล
- 2.1.2 เคยทำผิดแล้วไม่สามารถนำมาเป็นบทเรียนได้
- 2.1.3 ไม่ยอมคล้อยตามหรือจำยอมต่อระเบียบวินัยใด ๆ
- 2.1.4 ไม่เคารพนับถือสิทธิของบุคคลอื่น
- 2.1.5 ขาดการเอาใจเขามาใส่ใจเรา
- 2.1.6 โกหก หลอกลวง
- 2.1.7 ชอบทะเลาะวิวาท
- 2.1.8 ลักขโมย
- 2.1.9 อารมณ์แปรปรวน

2.2 ดิทยาเสพยัติด หมายถึง การแสดงออกของบุคคลในลักษณะดังต่อไปนี้

- 2.2.1 ชอบคบค้าสมาคมกับผู้ขายหรือผู้เสพยานเสพยัติด
- 2.2.2 เสพสิ่งเสพติดประเภทต่าง ๆ

2.3 เบี่ยงเบนทางเพศ หมายถึง การแสดงออกของบุคคลในลักษณะดังต่อไปนี้

- 2.3.1 เมื่ออยู่ในที่แออัดชอบเสียดสีหรือดูบริเวณกันของผู้หญิง
- 2.3.2 ชอบอวดอวัยวะเพศ

2.3.3 ชอบแอบดูวัยะเพศและกิจกรรมทางเพศของคนอื่น

2.3.4 ความพอใจทางเพศที่ได้รับจากสิ่งที่ไม่มีชีวิตของผู้หญิง เช่น กางเกงใน เส้นผม

เป็นต้น

2.4 เข้าสังคมได้ยาก หมายถึง การแสดงออกของบุคคลในลักษณะดังต่อไปนี้

2.4.1 มีความวิตกกังวลง่าย

2.4.2 ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

2.4.3 ปรับตัวได้ยาก

2.4.4 ชอบพุดซัดคอและขัดแย้งกับคนอื่น